

gelserne for dem, der ansættes i Henhold til § 3, og her havde det ærede Medlem Hr. J. Oskar Andersen store Betæneligheder ved, at man var gaaet til, at de nu kunde forflyttes efter de her foreslaaede Bestemmelser. Jeg vilde ønske, at disse Bestemmelser kunde fuldstændig gaa ud. Jeg ønsker, at naar de vedkommende er kommet ind som Præster, skal de ogsaa have lige Adgang med andre til at søge andet Embede. Det er, synes jeg, kun ret og rimeligt.

I § 6 er den Bestemmelse kommet ind, at de Stipendier, som Kirkeministeriet kan uddele til Studieophold i Tyskland for saadanne, der skal ansættes i Præsteembede i de sønderjydske Landsdele, hvor Gudstjenesten skal afholdes baade i dansk og tysk Sprog, kun kan gives til danske teologiske Kandidater og Præster i Folkekirken med dansk teologisk Uddannelse. Dette synes mig ganske uforsvarligt. Naar man har lukket op for Ikke-Teologer, er det ganske urimeligt, at de ikke skulde have Adgang til de samme Stipendier. Det kunde da ogsaa tænkes, at de kunde blive ansat i Egne i Sønderjylland, hvor Gudstjenesten skal afholdes i dansk og tysk Sprog, saa jeg mener, at denne Bestemmelse, som ikke oprindeligt stod i Forslaget, men er føjet ind, bør fjernes.

Jeg har her nævnt en Del af de Ændringer, som jeg kunde ønske at faa indført i det foreliggende Lovforslag. Maa jeg føje dertil, at jeg kunde have ønsket, at den højtærede Kirkeminister var gaaet noget videre, end den gældende Lov gør. Jeg kunde ønske, den højtærede Kirkeminister virkelig havde haft Mod til at aabne Adgang ogsaa for Kvinder. Jeg skal ikke her aabne en Debat om dette Spørgsmaal, det er jo debatteret tilstrækkeligt i dette Ting, men jeg maa beklage, at den højtærede Kirkeminister ikke har haft Mod og Hjertelag til at imødekomme den Henvendelse, som kom til Ministeren straks ved hans Tiltræden fra Dansk Kvindesamfund, baaren frem af en Kvinde, som hører til den højtærede Ministers eget politiske Parti. Kravet om Adgang for Kvinder til Præsteembeder er ikke en Partisag, det er et Krav, som lever blandt Kvinder, hvad enten de slutter sig til det ene eller det andet Parti. Og jeg forstaar dette, for jeg mener, det er en hensynsløs Til sidesættelse af Kvindernes Ret, at man nægter dem Adgang til Præsteembeder. Jeg mener, at der her kunde tilføres den danske Folkekirke en værdifuld Arbejdskraft, og det, der sker, idet vi lukker op for Kvinderne, er slet ikke, at vi bestemmer, at der skal kvinde-

lige Præster ind; vi aabner kun Muligheden derfor, saa faar Menighederne selv afgøre, om de ønsker kvindelige Præster. Jeg ønsker selvfølgelig i det kommende Udvalg at arbejde for, at denne Idé kan blive til Virkelighed.

Saa maa jeg ogsaa føje til, at jeg beklager, at den højtærede Minister stadig fastholder, at ingen kan beskikkes til Præst i Folkekirken i Henhold til denne Lov, medmindre han har aflagt Folkekirken Præsteløfte. Jeg forstaar, at de, der ikke er ordinerede, maa aflægge Præsteløftet samtidig med, at de ordineres, fordi det er nøje knyttet til Ordinationen — jeg vilde ønske, den Dag var nær, da vi kunde faa dette Præsteløfte fjernet fra Ordinationen —, men jeg forstaar ikke, man kan kræve, at Mænd, der er ordinerede og har en Præstegerning bag sig, skal aflægge det danske Præsteløfte. Jeg har ofte begrundet dette, idet jeg har hævdet, at det danske Præsteløfte ikke er egnet til at blive sat paa en saadan Plads. Det er at gøre for meget ud af det danske Præsteløfte, at man gør det til Betingelse for at kunne rykke ind i en Præstegerning, selv om man er ordineret og har en lang Præstegerning bag sig. Jeg skal føje til, at Moderloven for den gældende Lov, nemlig Loven for de sønderjydske Landsdele af 1920, indeholder heller ikke dette Krav, og det var Hr. J. C. Christensen, der gennemførte denne Lov. Han kunde altsaa undlade at stille dette Krav vedrørende de sønderjydske Frimenighedspræster og de amerikanske Præster, som var født i Sønderjylland og maatte søge og faa Ansættelse som Sognepræster dernede. Af dem blev der ikke krævet Aflæggelse af det danske Præsteløfte, og saa mener jeg ogsaa, at man kunde undlade det her. Det behøvede aldeles ikke at være nævnt, og jeg kunde i høj Grad ønske, at det maatte lykkes under det kommende Udvalgsarbejde at faa denne Bestemmelse fjernet.

Jeg skal dermed anbefale Lovforslaget til videre Behandling i det kommende Udvalg.

Kirkeministeren (Bruun-Rasmussen): Maa jeg begynde med at rette en Tak til de ærede Ordførere for den velvillige Behandling, de i det hele taget har givet Lovforslaget, som det nu foreligger efter Behandlingen i det andet høje Ting. Jeg har den Følelse, at ogsaa de ærede Ordførere mener, at der ikke nu skal optages nogen større Debat om Sagen; de henviser med Rette til — det gjorde det ærede Medlem Hr. Kammers-